

Mentre estigues viu, brilla

Vinti-i-quatre hores ininterrompudes de música per a somoure la consciència

És l'art necessari? Necessari en el seu sentit estricte? La pregunta, que recorre la història de les civilitzacions, es planteja molt sovint amb intencions espúries i inclou ja, en la seua mateixa formulació maliciosa, una resposta tancada.

... Certament, l'art convertit en un objecte de consum, en valor mercantil, en placebo esteticista, en element decoratiu, en símbol d'estatus social o cultural, en actiu per incentivar el turisme... és del tot prescindible.

Però l'art no és només això. Fet i fet: no ho és de cap de les maneres. Tot això són funcions que algunes societats li endossen a la producció artística però que no poden en cap cas definir-la.

L'art és una forma d'expressió individual i col·lectiva que constitueix una de les vies més poderoses i democràtiques d'accés al coneixement i una de les materialitzacions més sublimes i definitòries de la condició humana.

Ara, quan l'economia mundial trontolla i encomana a tots els engranatges socials els seus desequilibris i neguits, quan els mercats borsaris imposen les seues escales de taxació en tots els àmbits de la vida quotidiana, quan interioritzem els discursos hegemònics que ho converteixen tot en valor monetari, l'art es veu una vegada més contra les cordes de la seua intencionadament devaluada funcionalitat. Ara, justament, quan davant d'aquesta conjuntura desencoratjadora i paralitzant, l'art hauria de ser més necessari que mai.

Arribats a aquest punt, creiem que cal una crida d'atenció: una invitació a repensar el paper central que hauria de tindre l'art en general, i la música en particular, en la nostra escala de valors i en les nostres vides, més enllà de les circumstàncies polítiques i les desoladores vicissituds econòmiques que hem hagut de patir.

Efrén López, músic de llarga trajectòria —fundador de L'Ham de Foc, Evo o el trio López/Petrakis/Chemirani, entre d'altres— i reconegut prestigi internacional, ens proposa acompanyar-lo en una acció musical que es desenvoluparà al Centre Octubre de la ciutat de València des de les 12 del migdia del 16 de febrer fins a les 12 del migdia del dia següent: vint-i-quatre hores ininterrompudes de música per somoure la nostra consciència i interpel·lar-nos amb l'exemple del seu compromís i el seu esforç individual.

Efrén i els seus companys —el percussionista Aleix Tobias (Coetus, Tactequeté), l'interpret de tiorba Robert Cases, el violagambista Pau Marcos i la multiinstrumentista Miram Encinas— interpretaran durant tot aquest temps variacions improvisades sobre la melodia més antiga de la qual es conserva una notació xifrada: "L'Epitafi de Seikilos", inscripció epigramàtica descoberta a la columna d'una tomba prop de Trales —l'actual Aydın— en la península anatòlica i datada del segle II a.C. A més comptaran amb les projeccions audiovisuals confegides per l'associació Mapasonor.

La melodia s'acompanya d'un text que sembla escrit expressament per a l'ocasió:

Mentre estigues viu, brilla
que res t'afligisca excessivament
perquè la vida és curta
i el temps et furta les aspiracions.

Efrén ens proposa així l'art, la música, com a manifestació enlluernadora de la vida. I potser aquesta és la més punyent de les seues interpel·lacions: demanar-nos que ens preguntem si, després de tot, encara estem vius.

Josep Vicent Frechina

▪**Espai:**

Centre Octubre de Cultura Contemporània, C/ Sant Ferran, 12 - 46001 València

▪**Data:**

Del 16 de febrer a les 12:00 fins al 17 de febrer a les 12:00

▪**Músics:**

Efrén López: ud, rabab, guitarres fretless clàssica i elèctrica, viola de roda

Aleix Tobias: percussions

Robert Cases: tiorba

Miriam Encinas: flautes de bec, dilruba, percussions

Pau Marcos: viola de gamba

▪**Col·laboren:**

Mapasonor, Revista Caramella, Cambra Records, Los sonidos del Planeta Azul (UPV Ràdio), Centre Octubre de Cultura Contemporània.